

Ishaja dvakrat na teden, in sicer v sredo in soboto ob 11. uri predpoldne ter stane z izrednimi prilagami ter s „Kafipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:
Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6 60
pol leta 6 „ 60 . . . 3 30
šest let 3 „ 40 . . . 1 70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici tr. 7. v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure jutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez depozitane naročnine se ne odziva.

Ogledi in poslanice se pošiljajo po petih vrstah: če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsake vrste. Večkrat po pogodbi. — Večje širke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 15 kr. vrsta. — Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

»Vse za omiko, svobodo in napredek!« Dr. K. Lavrid.

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 7. v I. nadst. na levo v tiskarni.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorice. Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.

„PRIMOREC“

Ishaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwars v Golaki ulici „u Jellera“ in v Ninski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

— Telefon št. 83. —

»Gor. Tiskarna« A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Zakaj vera propada?

Med našim ljudstvom je mnogo jako značilnih rekov. Razni pojavi, ki se prikažejo pred očmi ljudstva ter ga zadenejo, dobijo izraza v primernih kratkih besedah. Tak veloznačilen rek našega ljudstva je tudi ta: Vera po farjih gor, po farjih dol! Ko je ljudstvo sprevidelo, koliko škodujejo veri in cerkvi slabi duhovniki, kako razuzdano življenje po farovžih vpliva nemoralno na ljudstvo, kako se vera vlaci celo v politiko ter se uporablja v zasebne, največ nelepe namene, je vstal vaski modrijan pa je izustil ljudstvu rek: Vera po farjih gor, po farjih dol! S tem je povedano vse.

Dobivali so se že v minulih časih značajni in previdni možje, ki so kazali, da mora kreniti cerkev na nova pota, da se mora modernizirati ter prilagoditi novim dobam in pa nikakor se ne sme izkoristiti v politične svrhe, dobivajo pa se taki glasniki po preobratu se dandanašnji. To je znamenje, da je gnjiloba še velika ter da bo trajalo še dokaj časa, da se jo odstrani.

Tak glasnik se je oglasil pred kratkim. Slovenski duhovnik je, živeč na Koroskem. Ime mu je Anton Vogrinec. Izdal je knjigo z naslovom „Nostra maxima culpa“. Ta knjiga je obudila senzacijo v celi Avstriji in se daleč čez njene meje, kajti v njej je s častivredno odkritostjo povedano, da duhovniki trgajo narodu vero iz srca.

„Nostra maxima culpa!“ Die bedrängte Lage der katholischen Kirche, deren Ursachen und Vorschläge zur Besserung“. Von Anton Vogrinec, Pfarrer in Leifling, Kärnten, Wien und Leipzig 1904. K. u. k. Hofverlagsbuchhandlung Karl Fromme. Tako se glasi natančni naslov te znamenite knjige.

Župnik Vogrinec priznava, da propada vera po krivdi duhovščine. Hudie tega ne more biti kriv, pravi župnik Vogrinec, saj ga je Kristus premagal; če je morda med izobraženci vladajoče svetovno naziranje kaj krivo na gibanju vere, zato se vendar duhovščina na to ne sme ozirati, saj to naziranje ne more imeti vpliva na preprosti narod. Sploh

pa naj duhovščina gleda le na to, koliko je sama kriva, ker le če to spozna, se zamorejo razmere zboljšati. Človeška duša, pravi župnik Vogrinec, je po svoji naravi verna, a če se ljudje odvrtaajo od vere, potem zamore biti vzrok le to, da je duhovniki ne uče prav in je ne goje. Sijaj in moč duhovščine ne sme nikogar zapeljati, da radi tega taji bedo v cerkvi. Beda tiči v tem, da so se izobraženci odvrnili od cerkve, in da se od nje odvrta tudi preprosti narod, tega pa, pravi župnik Vogrinec, ne more nihče tajiti.

Krivda duhovščine, da propada vera, je po župniku Vgrinecu dvojna, to se pravi, kriv je način, kako duhovniki vero oznanjajo in uče in krivo je to, da vere ali sploh dejanski ne izvršujejo ali pa le slabo.

Veronauku je župnik posvetil dobro polovico svoje knjige. Vsaka stran te knjige prica, kako globoko je župnik Vogrinec to vprašanje prestudiral. Vemo, da so naši duhovniki kot pedagogi utelesena nevednost in nesposobnost, tako da se že otroci v prvih razredih srednjih šol iz njih norca delajo. Med kateheti sploh ni nobenega, ki bi se mogel imenovati pedagoga, največ pa je takih, ki svojo dolžnost skrajno malomarno izvršujejo. Zato pa moremo le pritrjevati župniku Vgrinecu, ko obsoja ves veronauk na naših šolah in zigosa tudi brezpomembnost popolnoma mehaničnih skofovih vizitacij. Župnik Vogrinec graja ostro tudi ves poduk v bogoslovnih, graja, da je v bogoslovnih učni jezik latinščina in da so bogoslovci od drugega sveta ločeni in takorekoč zaprti v zavodu.

Izvršuje se vera v kultusu in v življenju. Župnik Vogrinec zahteva, da se naj iz bogocastja odstranijo praznoverske in pohujšljive navade, odpravijo praznoverske pobožnosti in vsi taki spisi, kakršne na pr. naši klerikalci tako radi razširjajo. Ljudstvo se s tem pač poneumnuje, obenem se pa tudi vera ubija. Dalje zahteva Vogrinec, da naj se uvede večinoma petje v narodovem jeziku in da naj se duhovnik pri molitvah v cerkvi, pri delitvi zakramentov in sploh pri verskih slovesnostih poslužuje narodovega jezika namesto latinščine. Spovedovanje naj se poveri

samo starejšim in izkušenejšim možem in odpravi naj se celibat, zakaj le če bo konec celibatu, bodo duhovniki v nrvnem oziru mogli dajati ljudstvu dober zgled. Nečisto življenje premnogih duhovnikov je največji vzrok, da vera propada.

Župnik Vogrinec gre pa še dalje. Z možatim pogumom obsoja, da žive cerkveni knezi v izobilju in v sijaju kakor kralji, med tem ko je ljudstvo sestradano; da stanujejo v palačah in se vozijo v sijajnih kočijah, narodu pa pridigujejo: blagor revežem, ker njih je nebesko kraljestvo. O skofijskih vizitacijah pravi župnik Vogrinec, da so bahato razkazovanje bogastva in imenitnosti, sicer pa brez pomena. Vzlic skofijskim vizitacijam je bil razuzdani kaplan Mašek, ki je svojega župnika najprej okradel, potem pa ga poskusil zastrupiti, pri cerkveni oblasti visoko v čisljih in je veljal za vzornega duhovnika.

Ravno tako odkrito in možato graja župnik Vogrinec, da so dohodki duhovnikov tako neenaki — eni imajo na tisočake dohodkov, drugi pa morajo na zvijačen način izvabljati iz ljudstva denar, da se prežive — da so višji duhovniki polni ošabnosti in aadutosti napram nižjim, da se duhovniki med sabo sovražijo, preganjajo in denuncirajo in da se na nekrščanski način vtikajo v politične boje. Posledica tega je, da raste sovražstvo proti cerkvi in da požene marksizma terzega prijatelja med sovražnike, ker imajo ljudje opravičen strah pred končnimi smotri klerikalizma. Sicer pa pravi župnik Vogrinec: Če bi dobili klerikalci v državi gospodstvo v roke, bi bili skofje gospodari in to bi bila velika nesreča za vse ljudstvo in prav posebna nesreča za nižjo duhovščino. . .

Glejte, tako župnik Vogrinec! Kaj se ne skladajo vse one reči, s katerimi smo se tudi mi tekom časa bavili, z našimi izvajanj? Da, popolnoma se skladajo in kažejo, kako prav smo imeli vedno v vsem. Hudobneži trdijo vedno, da „liberalci“ so proti veri, da jo spodkopujejo, in ako se v javnosti kakega grešnega popa, ki dela pohujšanje, primerno ošteje, pa se pridiguje, da je oni častnik brezverski, proti veri! Rečem ti, da mi ne porečeš! Sami so grešniki in z razuzdanim

življenjem ter s politiskim aleparjenjem skodujejo veri in cerkvi — kričijo pa nad „liberalci“, da bi tako odvrnili krivdo od sebe na druga ramena. Ali se vedno so na svetu tudi dobri duhovniki, katerim je pri srcu blagor ljudstva in vere, pa britko čutijo delovanje svojih „sokratov“, ki je v največjem neskladu z nauki Izveličarjevimi ter je škodljivo veri, cerkvi, ugledu duhovščine in ljudstvu. Tak dober duhovnik mora biti oni Vogrinec, ki je pogumno stopil na dan ter dal duhovščini dosti misliti. Klerikalna stremljenja seveda so vsakemu preobratu nasprotna, radi tega pa so ga že oblejali nemški klerikalci. Bomo videli, kako se bodo zvižali slovenski pod tezo neovrgljivih argumentov, ki govorijo proti vsemu njihovemu početju. Dani se počasi, in kadar se zdani, se bo videlo, da niso „liberalci“ krivi propadanja vere, ampak slabi, razuzdani in grde politike pijani duhovniki ter njihovi demoralizirani priveski, in pa tisto srednjeveštvo, v katerem tiči cerkev še do grla. . .

Dopisi.

Is kojščanske županije, 28. III. 1904.
— Čast imamo odgovoriti g. dopisniku iz Brd v „Gorici“ šte. 42, kateri se v vsebini svojega dop. ogiblje predmeta, kakor mačka vroče kaše, predmeta namreč, ki je ob nastopu spojil „gorenjo stranko“ v krepkejšo opozicijo, nego pred 6 leti. G. dop. roji vse kaj drugega po glavi, kakor pa gospodarski razvoj in obstoj občine same. V glavnem mu je, kakor jasno kaže njegova ideja, le za ono nesrečno politiko, katere je v pravem pomenu besede prava azijska kuga ne le za našo občino in deželo ampak sploh za slovenski narod. Taka politika bi ne smela imeti mesta v naših obč. razmerah. Pa kaj hočemo, mora biti, ker jo potrebujejo za neko uspešno sredstvo naši nasprotniki navzgor. Edino ta strankarska politika vzdržuje Vas glede našega domačega razpora na površju zvitarskega morja, v katerem sicer ste bili že zdavnaj utonili. Koliko časa še, mora pokazati pravica, če ze ni tej odpel mrtvaški zvon. G. dop., ne delajte se ptujca v Jeruzalemu, značaj našega nastopa napram kri-

Trije mušketirji.

Napisal Alexandre Dumas.

Drugi del.

(Dalje.)

»Nò, da, Planchet,« pravi Athos, »in kaj je to čudnega? Obljubil je, da se vrne do osmih, in zdaj ravno bije osem. Živel, Planchet, ti si mož-beseda, in če zapustiš svojega gospoda, te vzamem jaz v svojo službo.«

»O ne, ne, jaz nikdar ne zapustim gospoda d'Artagnana,« pravi Planchet.

V istem hipu začuti d'Artagnan, kako mu stisne Planchet v roko pisemce.

D'Artagnan se polasti želja, da bi poljubil Plancheta ob njegovem povratku, kakor ga je poljubil ob njegovem odhodu; toda zboji se, da bi se to priznanje, izraženo njegovemu slugi na javni ulici, ne zdelo komu mimo idočih nekaj preveč nenavadnega, in zato se premaga.

»Pisemce imam,« pravi Athosu in svojima prijateljema.

»Prav,« pravi Athos, »ko pridemo domov, je prečimo.«

Pisemce je peklo d'Artagnana, ki je je držal v roki: hotel je pospešiti korake, toda Athos ga zgrabi za roko in prime pod pazduho, da mora mladi mož vrvnati svoje korake po korakih svojega prijatelja.

Končno dospo v šotor, prižgo svetilko, in dočim

straži Planchet pri vratih, da bi štirih prijateljev kdo ne iznenadil, zlomi d'Artagnan s tresočo se roko pečat in odpre tako dolgo pričakovano pismo:

Obsegalo je pol vrste, pisano z angleško pisavo in prav lakonično kratko:

»Thank you, be easy.«

To se pravi:

»Hvala vam, bodite brez skrbi.«

Athos vzame pismo d'Artagnanu iz rok, je prižge na svetilki in je ne izpusti prej, da razpade v prah. Nato pokliče Plancheta.

»Zdaj, dečko moj,« mu pravi, »moreš zahtevati sedem sto frankov; toda s pisemcem, kakor je bilo to, nisi bil v veliki nevarnosti.«

»Vendar sem si moral izmisliti mnogo sredstev, da sem je dobro spravil,« pravi Planchet.

»Prav,« pravi d'Artagnan, »pripoveduj nam, kako je bilo.«

»Vraga, to je dolga povest, gospod.«

»Prav imaš, Planchet,« pravi Athos; »sicer pa je mirozov že odtrgalo, in zdelo bi se čudno, če bi imeli mi svetilko dalj časa kakor drugi.«

»Torej pojdimo spat,« reče d'Artagnan. »Dobro spi, Planchet!«

»Pri moji duši, gospod, danes bodem po šestnajstih dnevih prvič zopet spal.«

»In jaz tudi!« pravi d'Artagnan.

»In jaz tudi!« pravi Athos.

»In jaz tudi!« pravi Athos.

»Če torej hočete, da priznam resnico, tudi jaz!« pravi Athos.

XIX.

Neprijetno presenečenje.

Pijana gnjeva in besneča na krovu ladije, na katero so se vkrcali, je hotela milady skočiti v morje, da bi sp. vala na obalo, kajti ves čas jej je rojila po glavi misel, da jo je d'Artagnan silno razžal in jej je pretil Athos, da pa ona zapuša Francijo, ne da bi se bila maščevala. Kmalu jej je postala ta misel tako neznosna, da je prosila kapitana, naj jo izkrcna na obalo, ne meneč se za to, koliko strašnega bi se ji moglo pripetiti na ta način; toda kapitanu, ki ni maral, niti da bi ga smatrali Angležem niti Francozom in je bil na način kakor netopir med miši in ptiči, se je mudilo na Angleško, in zato se je obotavljal trdovratno izpolniti voljo te ženske ter je obljubil svoji potnici, ki mu jo je kardinal posebno priporočil, da jo izkrcna, kadar mu dovoli to morje in Francozi, v kakem bretagneskem pristanišču, ali v Lorientu ali v Brestu. Šele devet dnij po odhodu iz Charente zapazi milady, blede jeze in gnjeva, modrikasto obal nosa Finistère.

Razmišljala je, da bi rabila najmanj tri dni, da prepotuje ta del Francije in pride h kardinalu, in jeden dan bi se porabil za izkrcanje. Ti štirje dnevi in preteklih devet dnij, to je bilo trinajst izgubljenih dnij, trinajst dnij, tekom katerih se je moglo zgoditi v Londonu toliko važnega; — mislila je, da bi pričel kardinal vsled njenega povratka besneti in bi raje poslušal tožbe, ki bi se žule zoper njo, nego to, kar bi

čecim razmeram. Vam je gotovo znano. „Soca“ je že dosti jasno povedala, da naša stranka ni naperjena proti duhovnikom toliko manj proti veri; to smo Vam tudi mi svoj čas a častno besedo zatrčili. Da pa ne izključujemo ne „Socanov“ ne „Goricanov“, to je naravno, kajti kaj podobnega ne dopustajo najvitalnejše obč. razmere niti značaj naše stranke. G. dop., odsev Vasega dopisa kaže, da so Vam silno strupeni, in brezmejno strupeni ti naročniki „Soče“ in zlasti, ker ne sovražijo onih ljudi, katerim vi pravite pri-vandraci in da so hujši kot azijska kuga. G. dop., le potožite se in nikar se ne pre-naglite, ko nekoliko prevdarite, da Kristus ni učil niti zapovedal, sovražiti se med seboj. In to je za nas sveto! Mi bi radi vedeli, ker so Vam naši „Socani“, katere sodite potem misljenji tako okuzeni, čemu nekateri teh vabljenih posredno in neposredno po Vasem ljubljencu v Vaš tabor? Ali se ne bojite nalezljive bolezni? To, kar Vam je v mno-zini strupeno, moralo bi Vam biti v pic-lini sladko! G. dop.! Ker se vedno in pri vsaki možni priliki na „klerikalnega“ pokro-vitelja sklicujete, pod katerega prapor hotete spraviti tudi obstoj davkoplačevalca, pove-dano Vam bodi, da ta se nam ne zdi čiste klerikalne krvi, kajti razni znaki kažejo, da stebler, na katerega greste z dušo in telesom v ogenj, je le nekaj farizejski uskok. G. dop.! Ali bi ne bil tu na mestu Vaš izrek: „Mi že vemo zakaj.“ Lastno hišo najprej osnažiti, potem pokukati v tujo. G. dop.! V koliko so se uveljavile svoj čas izrečene besede: „Na-puh in osabnost se bosta sama ob sebi ka-znovala.“ No, kaj hočemo, svet se obrača in z njim tudi nazori in v tem vrtincu nasto-pajo slučajni in sicer čudni slučaji, da na-mesto dati zlobi kazni, se ista le protežira. Človek, kateri je še tik pred dež. zbor. vol-pital duhovščino s farji, ničvredneži, naj nam bo sedaj pod patronanco iste ideal vere. Idealist, kojega se hoče postaviti kate-remu koli predmetu, se mora pač kazati fak-tično vrednega take smeri, ne pa z iluzijsko sliko. Gospoda, ako hočete že res z verskimi načeli prodirati v naših obč. volitvah, posta-viti morate načelo stranke celega verskega moza, katerih imate brez naročnikov „Soče“ na razpolago! Mi se ne sramujemo pridevka: „napreden“; vedno pa nam je ljubiši pošten naprednjak nego li sleparski „klerikalec“.

„Misljenje ljudi se sodi po časniki, na katere so naročeni,“ tako pravi dopisnik. Mi nimamo nikake tajne zveze v Gorici, da bi iz-vedeli brezplačnim potom, kaj goriski listi pišejo in kdor hoče kaj o javnosti soditi, mora slišati oba zvona. Sam dopisnik, ako ni preozkosrčen, mora priznati, da kar „Soca“ piše iz kojsčanske županije, je gola istina, nasprotno pa „Gorica“ in „Primorski list“ neresnico o zadevnih stvareh; kakšno sliko torej mora imeti enostranski citatelj v sličnih slučajih?

„Dajte nam priliko i. t. d.“ Imeli ste isto svoj čas na razpolago, tega vendar nam

ne morete utajiti, koliko poguma in dobre volje ste imeli, to ste zlasti pokazali pri glasovanju prvega razreda! Oseba, na ka-tero imate glavno piko, je bila, je in bo vedno pripravljena pripustiti mesto zrelemu in sposobnemu možu! A da bi vi iz zgolj političnega naziranja in strankarstva na ljubo nekemu in v kvar občini vse one posest-nike, kateri v večji meri polnijo občinsko blagajno, vrgli med staro šaro, se Vam ne posreči. Kimanja dovolj, batin pa preveč! Da bi mi, po vaših sanjah, dvigali bič po katerim koli, treba bi bilo županove sole. Brezdvomno smo dobri katoličani prav lahko tudi, če ne volimo zdajšnjega župana. Neosnovana je opazka dopisnikova glede na to, da bi dopisnik „Soče“ z dotično po vsem nedolžno a dostojno zafrkacijo streljal na „Goricanega“ dopisnika, kateri je brez po-voda vlačil nedolžno osebo v javnost in s tem hotel osmesiti celo stranko. Mi obso-mo vsako izzivanje, naj pride od kjer koli in na katerega koli. Napačno bi bilo pač mne-nje, naj bi li naša kri postala voda in izpi-rala madeže izzivačem vaše stranke. Prav imate, gosp., da se ne bojite zganja, saj tega ni ne v naravi ni v duhu toli manj v „Soci“. Napad, škandali in terorizem je v vašem vrtu doma. Infamna je trditev, da bi imel dop. „Soče“ najmanjši namen uvoda v bodoče občinske volitve, saj tega niti treba ni, pač pa lojalnosti in pravice. „V vasi dva-najstorič so moške iz V. in K., ki so glasova-li proti interesu lastne davčne občine.“ Čudne, jako čudne nazore imate, g. dop., o teh moških. Ka-li ne veste, da razumen mož vrli gospodar stare varčne korenine in kateri najboljše ve, kje ga čevlji žuli, da ima pra-vico do predsodkov, česa občinski blagor po-trebuje in česa je treba odstraniti v varstvo tega.

Možaki, katerih vodijo ideali za zbolj-sanje občnega stanja, ne morejo se radi tega biti izdajice.

Sicer pa ti možaki so imeli vedno pred očmi interes lastne davčne občine. Pravčnost in razsodnost bi tirjala slično postopanje tudi od strani g. dop. Jako neradi se spu-ščamo v polemiko in prav radi bi uvaževali Vaš napominani nasvet o „molku“, da ni-mamo pred očmi rek: „Kdor molči, ta pri-trdi“, a pritrditi z molkom zvitariji je jako težavna stvar.

Niti Vase mnenje nam v tem pogledu, češ, da sama „Soca“ je naših dopisov več kakor sita, ne imponira.

Sam gospod dopisnik, kakor je soditi iz njegove opazke, biti mora v istini zvezi s „Socinim“ urednikom! in, če že hočemo so-diti mnenje, po dotični intimnosti, pridemo do zaključka, da je tudi ta dop. pristni li-beralec.

Konečno naj omenimo še, da mi ne napovedujemo boja, toda tudi zapričete-ga naproti nam se ne bojimo. Zob za zob!

Domače in razne novice.

Imenovanja. — Od finančnega ravnateljstva v Trstu so imenovani: blagajnikom v devetem cin razr. pri deželni finančni bla-gajni v Trstu oficijal Aleks. pl. Gavardo, oficijalom blagajniški asistent Rihard Motka, asistentje Fel. Jast. Andrej Bavdaž in Fr. Trojan pa oficijali „ad personam“.

Akademsko ferijalno društvo „Adrija“ naznanja, da bo imelo dne 9. t. m. ob 8. uri zvečer v dvorani „hotela Central“ na levo od vhodu svoj izredni občni zbor. Gledé na dogodke v zadnjih časih pričakuje se obilne udeležbe od strani članov in starsein, kakor tudi od strani gostov.

Pevske in glasbene društve nazna-nja, da bodo pevske vaje jutri ob 6. uri za ženski zbor, ob 8. uri pa za možki zbor.

Občni zbor „Goriške ljudske posojilni-ce“ se je vršil po navadi preteklih mirnih let. — Zastopane je bilo nekako 20% glavnice. — Računi so se seveda odobrili. — V l. 1903. je bilo: prometa 2.310.636/66, — vlog 1.416.573/66, — posojil 1.471.650/42. — Od čistega dobička 11.903/43 se je raz-delilo poleg običajnih nagrad: Pevski in glasbeni šoli 600 K, telovadni šoli „Sokola“ 200 K, družbi sv. C. in M. 100 K, Narod-nemu skladu 1000 K, uradniškemu poko-jniskemu zalogu K 300. — Rezervni zalog znaša K 70.125/85. — Nacelstvu ni še po-tekla triletna doba, nadzorstvo pa je ostalo staro.

Tretji vlak na Vipavski železnici. — S posredovanjem trgovske in obrtne zbor-nice po mnogih prošnjah se je doseglo, da se uvede na Vipavski železnici s 1. majem tretji vlak, ki bo vozil vsaki dan.

Tržaški škof Nagl in deputacija iz Kringe. — Pišejo nam: Pred kratkim je prišla deputacija iz Kringe (okraj Pazin) v Trst do škofa, prosit ga, da jim pošlje du-hovna, sposobnega podučevati mladino. De-putacija pa ni mogla do škofa, in vse njene prošnje, da bi smela samo dve, tri besede reči škofu, so bile zastonj; — pripuščena ni bila in z golimi rokami se je morala vrniti, ne da bi bila videla škofa. Sistem v tržaški škofiji je tako protiven zahtevi, da bi se dali slovanskemu narodu duhovni, s kojimi bi se mogel porazumeti, da smatrajo take zahteve za upor in tudi ravna jo z njimi kot takimi.

Ker je dandanes navada, staviti vprašanja, usojamo si tudi mi vprašati to-le:

1. Kako se strinja tako postopanje tržaškega škofa z nalogo, katero je dal Kristus svojim apostolom: „Idite med narode in učite jih vse, kakor sem jaz vas učil.“ — Morajo-li narodi učiti se jezika, katerega je apostol v njih sredino prinesel, ali pa mora apostol učiti se jezika, katerega narod govori in on ne razume?

2. Kako se strinja postopanje dr. Nagla s postopanjem njegovih prednikov, n. pr.

nam nepozabljivega Juraja Dobrila, koji je sprejemal ne samo aristokrate ampak tudi kmete, bodisi v deputacijah, bodisi posamezne in je bil s svojimi rojaki ljubezniv ter jih je tikal?

3. Kako se strinja izjava nekega lista, da škof dr. Nagl je pravičen Slovencem in da se pridno uči slovenski?

Mar ne dokazujejo dejanja dr. Nagla vse na robe? To pač dokazuje, da oni list je satelit dr. Nagla. —

O Ricmanjci! Sedaj razumemo vaše trpljenje in občudujemo vaše junaštvo. Razu-memo vašo zahtevo, da zelite Boga moliti v vam razumljivemu jeziku, pa se vam delajo težkoče že leta in leta, kakor da ste kaki malikovalci. Treba bo iti za Vami!

Zveza industrijcev. — V četrtrek se je vršilo v sejni dvorani tukajšnje trgovske in obrtne zbornice zborovanje zveze indu-strijcev ob obili udeležbi. Predsedoval je predsednik osr. ravnateljstva Ju. astrée, ki je prisel z Dupaja z generalnim tajnikom imenovane zveze dr. Ivan Auspitzer-jem. Udeležili so se zborovanja poleg lepega števila industrijcev dež. glavar, dvorni svetnik grof Alčems, župan, zastopniki trgovske in obrtne zbornice, industr. nadzornik iz Trsta itd. Po pozdravu predsednika se je preslo takoj k volitvi odbora za tukajšnjo podružnico Zveze. Predsednikom je bil izvoljen Alfr. Lenassi. Dr. Auspitzer je poročal obsirno o položaju industrije v Avstriji. G. Rollett je govoril o lesni obrti ter o potrebi, isto ščititi.

Umret je prišel v Gorico. — V noči med 30. in 31. pr. m. je prisel v tukajšnjo bolnišnico neki mlad lepo oblečen gospod, kateremu se je videlo na prvi hip, da je je-tičen ter da ne more več dolgo živeti. Izročil je svoto denarja in nekaj dragocenosti, potem pa zahteval sobo drugega razreda. Vpisal se je Franc Velk. Potem pa je rekel, da je jako utrujen ter da želi počitka, ne da bi povedal še kaj več o sebi. Popoldne drugega dne pa je ta tujec že umrl. Sodijo, da je prisel v Gorico z Reke in po pisnih se da sklepati, da ima ali stariše ali prijatelje v Gradcu.

Kranjsko - primorsko gozdarsko društvo v Ljubljani razglasa: Vsled sklepa XIX. javnega shoda dne 7. julija 1896. se razpisuje 10 premij po 20 ali po 40 K za uspešno pogozdovanje goličav kmečkega po-sestva pod sledečimi pogoji:

1. Pogozdovanje mora biti leta 1903. ali 1904. izvršeno ter mora pogozditev ob-sezati najmanj 0'56 ha = 1 oral.

2. Vrsto lesa in sadik izbere si lahko posestnik po svoji volji, samo morajo biti sadike za krajevne razmere ugodne; nikakor pa ne sme daljava med sadikami več kot 1'50 m obsegati.

Posestniki, kateri hočejo za premije prositi, morajo svoje prošnje najdalje do konca junija t. l. pri kranjsko-primorskem gozdarskem društvu v Ljubljani vložiti, ter v istih navesti politični okraj, davčno občino

tožila ona zoper druge. Zato se je peljala mimo Lo-rienta in Bresta, ne da bi spomnila kapitana njegove obljube, in kapitan je tudi pazil, da je ni spomnil nje-nih zahtev. Milady je torej nadaljevala svojo pot, in isti dan, ko je odrinil Planchet iz Portsmoutha na Francosko, je dospela kardinalova odposlanica zmago-slavno v pristanišče.

Po celem mestu je bilo nenavadno živahno: — štiri baš dogotovljeni ladije so spustili v morje. Na nasipu je stal Buckingham, bleščeč v zlatu in iskreč se po svoji navadi v demantih in dragih kamenih, na klobuku z belim peresom, ki mu je padal na ramo, in obdajal ga je štab, ki je bil skoro prav tako sijajen kakor on sam.

Bil je jeden onih lepih in redkih zimskih dnij, ko se Angleška spomni, da ima solnce nad seboj. Sicer omedlevajoče, a vendar še žareče solnce se je nagibalo k zapadu in oblivalo s škrlatasto rdečico nebo in morje tam, kjer sta se strinjala, dočim se je oziralo s poslednjim zlatim žarkom na stolpe in visoke mestne hiše, da je žarelo steklo v oknih kakor v odsevu po-žara. Milady, ki je dihala sveži in balzamični zrak, ki je ležal tukaj nad pokrajino, ter opazovala vso moč teh priprav, vso moč, proti kateri se je imela vojsko-vati samo ona — ženska — z nekaj mošnjami zlata, se je primerjala z Judito, strašno Židinjco, ki je šla v tabor Asircev in videla silno množico voz, konj, orožja in ljudi, katere je imela razpršiti ona kakor oblak dima z jednim samim gibljajem svoje roke.

Zavili so k bregu; toda baš ko hočejo izpustiti sidra, se jim približa strašno oborožena ladija ter spusti v morje čoln, ki se odpelje na mesto izkrcavanja. V tem čolnu so bili: častnik, krmar in osem veslačev. — Častnik pride na krov, kjer ga sprejmejo z udanostjo, kakoršna se izkazuje navadno uniformi.

Častnik se pogovarja nekaj časa z gospodarjem, mu da prečitati neke listine, ki jih je imel pri sebi, in na kapitanovo povelje pokličejo na krov vse moštvo ladije, mornarje in potnike.

Ko se to zgodi, vpraša častnik glasno, od kod prihaja ladija, kod se je vozila, kje se je ustavila, in kapitan odgovori vsa vprašanja brez težave in brez obotavljanja. Nato prične častnik vse osebe po vrsti meriti z očmi, in prišedši do milady, jo opazuje z naj-večjo pozornostjo, a ne da bi jej rekel le jedno besedico.

Nato se vrne h kapitanu, mu reče še nekaj besed, in kakor bi bila ladija njegova, da povelje, katero moštvo takoj izvrši. Ladija se prične vnovič premi-kati, a v spremstvu oborožene ladije, ki je imela na-merjenih na njo cevi šesterih topov.

Ko je častnik opazoval milady, ga je hotela ta, kakor si je lahko misliti, požreti s svojimi očmi. A dasi je bila ta ženska tako navajena, čitati s svojimi plameničnimi očmi v srcu onih, katerih skrivnosti jej je bilo treba uganiti, je našla to pot obraz, ki je bil tako popolnoma brez vsake strasti, da njen bistri po-gled ni mogel odkriti na njem popolnoma ničesar. Častnik, ki je obstal pred njo in jo opazoval s tako pozornostjo, je bil star petindvajset do šestindvajset let, jasnega obraza s svetlo modrimi, globokimi očmi. Njegova nežna in lepo oblikana usta so ostala nepre-mična in niso izpremenila svojih pravilnih črt; nje-gova navidezna energija, ki mu je sijala z obličja, je bila pravzaprav le moč volje, ki je pri navadnih An-gležih večinoma samo trmoglavost; čela, kakoršno nahajamo pri pesnikih, sanjatih in vojakih, so se ko-maj dotikali kratki lasje, ki so bili lepe kostanjeve barve, kakor tudi njegova brada.

Ko se pripeljejo v pristanišče, se je delala že

noč. Megla je delala temo še gostejšo ter provzročala, da so se okoli svetilk po nasipih napravili kolobarji, kakor se napravijo okoli meseca, če ima napočiti de-ževno vreme. Zrak, ki so ga dihali, je bil vlažen in hladen.

Milady, ta tako močna ženska, se nehote zgrozil. Častnik si da pokazati miladyno prtljago in jo odnesti v čoln. Ko se to izvrši, jo povabi, naj vstopi v čoln tudi ona, ter ji ponudi roko.

Milady pogleda tega moža in se obotavlja.

»Kdo ste, gospod,« vpraša, »ki ste tako dobrot-ljivi, da kažete do mene tako zanimanje?«

»Videti morate na moji uniformi, madame; čast-nik angleške mornarice sem,« odvrne mladi mož.

»Toda ali je navada, da so častniki angleške mornarice na uslugo svojim rojakinjam, kadar se iz-kreajo v kakem angleškem pristanišču, in ali je nji-hova ljubeznivost tolika, da jih pri tem spremijo na kopno?«

»Da, milady, to je navada, dasi ne ljubeznivost, a vendar previdnost, ki velela, da spremimo za časa vojne tujce v neko hišo, kjer ostanejo toliko časa, da se izvedo o njih natančnejši podatki, pod nadzorstvom vlade.«

Te besede so bile izgovorjene z najstrožjo uljud-nostjo in največjim mirom. Vendar jim milady ne more verjeti.

»Toda jaz nisem tujka, gospod,« pravi z najpra-vilnejšim naglasom, ki ga je bilo slišati kdaj od Ports-moutha do Manchestera, »jaz se zovem lady Clarik, in to postopanje...«

»To postopanje je splošno, milady, in zastonj se mu poskušate izogniti.«

»Torej vam hočem slediti, gospod.«

(Dalje pride.)

številke parcel in približne ploskovne mere pogozdenega zemljišča.

Pogozdovanje prosilcev pregledovalo in presodilo se bo v jeseni 1095. l., morda nastali pomanjkljaji pri pogozditvi se lahko spomladi rečenega leta popravijo.

Premije priznava in prisoja predsedništvo omenjenega društva, ter bo isto dovoljevalo premije ali pa v gotovih slučajih tudi samo priznalna in pohvalna pisma razdeljevalo.

Smrt ročoljuba. — V Ljubljani je umrl veletržec g. Ivan Rode. Bil je vročdoljub, ki se je spomnil tudi na smrtni postelji potrebe svojega naroda ter zapustil v razne koristne namene lepo svoto 6100 K. Naj počiva v miru!

Bernhart v Trstu. — Četovodjo Martina Bernharta so privedli v Trst v tamkajšnje vojaške zapore v veliki vojašnici. Tamkaj ostane do obravnave radi nasilstva, storjenega umrli idi Meotti.

Zahvala in poslv. — Družbi sv. Cirila in Metoda je založnica Ciril in Metodovih vzglic, tvrdka Ivan Perdan v Ljubljani, ravnokar izročila znatno svoto 1000 K kot dobiček od prodaje vzglic.

Hvala tvrdki Perdanovi in vsem odjemalcem in pospeševalcem prometa z našimi narodnimi vzglicami! Ker pa ima družba sv. Cirila in Metoda vedno več izdatkov za svoje šole in mora isto se razširjati in izpolnjevati, in ker promet z vzglicami še daleko ni zadostno razvit (posebno ne po štajerskih in koroskih pokrajinah), pozivlja se slovenske trgovce, gostilničarje in sploh slovensko občinstvo, da naj kupujejo Ciril in Metodove vzglice in s tem podpirajo slovensko šolstvo. Vzgalice se merijo z najboljšimi izdelki te vrste. Tudi narodni ponos zahteva, da ne zanemarimo kupovati slovenskega izdelka.

Laški visokošolci iz naše dežele so imeli pretekli teden v Gorici zborovanje, na katerem je bilo govora v glavnem o vseučiliškem vprašanju ter o postopanju laske akademične mladine nasproti nemški prepotenci. Glede vseučiliškega vprašanja so se izrekli seveda za Trst ter protestovali proti Roverdu. Glede skupnega nastopanja s slovenskimi dijaki je povdarjal Bressan, da zveza obstoji le na akademskih tleh. Zborovalci so končno pritrdili resoluciji, da zborovalci pritrujejo postopanju tovarišev na Dunaju v boju za jednake akademiške pravice. Zborovalcev je bilo 25.

Lastna hvala ?? — Ker jih nočejo drugi hvaliti, se hvalijo pa sami. Tudi lastne hvale jim je treba! Dr. Andrej Pavlica, rednik „Prim. lista“, je šel med pesnike ter skoval nekaj verzov, v katerih opeva Sveto Goro in Mater božjo. V zadnji številki njegovega lista pa čitamo nekako priporočilo in oceno te Andrejeve „poezije“, med drugim, da so tiste njegove pesnice... „neka priprosta, otroška poezija, ki je izliv čutečega, pobožnega srca“. Ha ha! Smejati smo se morali, in kako bi se ne smejal vsakdo, kdor pozna dr. Andreja pa čita o njegovem čutečem, pobožnem srcu! Mož, ki ima svojim listom in s svojim nastopanjem v klerikalni bandi toliko zla na vesti... je čutečega in pobožnega srca! Haha! Pa, saj ni mogoče, da so to resno mislili! Ne, ne, najbrže so poslali to dne 31. marca v svet za april!

Mrzlek. — Pred kratkim smo poročali, da so v goriskem mestnem svetu pretresavali ponudbo dunajske tvrdke Kurz & C. za preiskanje in napeljavo vode iz Mrzleka ter jo sprejeli precej spremenjen prav v onih točkah, glede katerih je bila tvrdka že naprej nekako namignila, da morajo ostali nespremenjene, ker sicer se ne spuščajo v nikako daljše pogajanje več. Ko se je naznanil tvrdki sklep, si je postavila osem dni za pomislek. Sedaj pa je sprejela vse spremembe, mogoče celo v presenečenje mestnih očetov, ker je bilo videti, kakor da so se skoro s prekoračenjem termina ter z onimi premembami hoteli odkriti tvrdke Kurz & C. — Kdor pa bi mislil, da pridemo sedaj v doglednem času do vode v Gorici, temu povemo pa že naprej, da se ljuto vara.

Železnica Gorica-Červinjan. — Jutri se bo vsilo v Gorici posvetovanje glede nameravane železnice Gorica-Červinjan. Glavni predmet posvetovanja bo konkretiranje sredstev za gradbo te železnice. Udeležili se bodo posvetovanja laški dež. in drž. poslanci, dež. glavar ter zastopniki trgov. obrt. zbornice in kmet. družbe. Predsedoval bo dr. Marani.

Požar v Devinu. — V noči od 1. na 2. t. m. je izgorel hlev g. Josipa Mervica, župana v Devinu. V hlevu je bilo 17 glav goveje živine, jeden hlapec in županov sin. K sreči so se rešili ljudje in živina. K sreči pa tudi ni pihal veter, kajti drugače se je bilo bati, da se vnamejo tudi sosedna poslopja. Kako je nastal ogenj, se ne ve. Škode je nad 1000 K, ki je pa krita z zavarovanjem.

V Sočo je skočila na venki peter stazkinja v nekem tukajšnjem restavrantu. Zapustil jo je ljubček, s katerim je imela tri otroke, pa je sklenila umreti. Ali usoda jej pri tem ni bila mila. Ko je skočila v Sočo blizu Podgore, sta jo potegnili iz vode dva gospoda. Potem je šla proti Gorici, pa se zopet zagnala v vodo, ali tudi tu jo je nekdo potegnil na suho.

Samostanski hlapec se je smešal. — Okoli 20 let stari hlapec v tukajšnjem kapucinskem samostanu se je zmešal ter skočil v vodnjak. K sreči pa so ga rešili ter prepeljali v bolnišnico usmiljenih bratov.

Ispred sodnije. — Pred sodnijo je stal leta 1874. v Červinjanu rojeni pomorščak Ant. Salvator obtožen javnega nasilstva. Dne 8. pr. m. je bil prišel Salvator k červinjskemu županu s prošnjo, da naj mu da podporo, da more v Trst v službo. Župan mu je nakazal 5 K, poslal pa z njim občinskega redarja na postajo, ki mu je kupil karto do Trsta ter mu ostalek izročil. Župan pa je dal ob enem redarju nalog, da ako bi se vrnil Salvator, naj ga aretiraj. Poznat je ta Salvator kot človek, udan postopanju. In res se je vrnil se tisti dan ter ga je zvečer ob 10. uri redar aretiraj. Ker se je pa branil ter se trgal z redarjem in ga žalil, je pretekel na pomoč še drugi. Salvator pravi, da je bil popolnoma pijan ter da ne ve nič. Pric so izpovedale zanj neugodno, in sodni dvor mu je prisodil 2 meseca trde ječe z jednim postom in trdim ležiščem vsaki mesec.

Običajna priloga je odpadla za danasnjo številko radi tega, ker imajo črkostavci v torek po praznikih celi popoldan prosto.

40.000 kron znaša glavni dobiček srečk za gorka zatočišča. Opozarjamo, da bo de srečkanje nepreklicno 23. aprila 1904.

Zgaga, napenjanje, kolcanje, glavobol, močno srčno utripanje, nespanje, včasno bruhanje, je po navadi znamenje, da so prebavni organi pokvarjeni, kar ni smeti zanemariti. V odstranitvi tega, priporoča se kot pijača rogaška voda „Tempelvrete“, katero tudi zdravniki v jednake svrhe predpisujejo. Rogiški „Styria-vrete“ je močnejši in se to vodo le periodično pije.

Razgled po svetu.

Cesar v Opatiji. — Včeraj je bil za Opatijo slavnosten dan, ker je bival v njeni sredi cesar Fran Josip I. V ponedeljek se je izvršilo tam blagoslovljenje zastave veteranskega društva. V parku med cerkvijo sv. Jakoba in hotelom „Stefanija“ je bil postavljen poseben oltar. Okoli so plapolale zastave, med njimi dve hrvatski trobojnici. Slovesnosti se je udeležil tudi švedski kralj Oskar, kumovala sta zastavi baronica Haas in grof Bavarovsky. Masa se je služila v staroslovenskem jeziku, istotako petje. To je bil impozanten prizor pred zastopniki tolikih narodnostij, pred visokimi dostojanstveniki. — Okrajno glavarstvo na Voškem je izdalo nalog, da otroci, ki so namenjeni delati špalir Njeg. Vel. cesarju, ne smejo nositi hrvatskih trobojnic. Učiteljem se je zapretilo z disciplinarno preiskavo, ako bi se ne ravnali po tem ukazu. — Cesar je došel v Opatijo ob 5. zjutraj. Na kolodvoru v Matuljah ga je sprejel okrajni glavar Manussi. Cesar se je peljal v Opatijo v vozu ob strani adjutanta Paara, izstopil v hotelu „Stefanija“, ob 9:30 ga je obiskal švedski kralj, cesar njega ob 11., potem vel. vojvodo Luksemburskega in nadvojvodino Marijo Josipino, pri kateri je bil tudi obed. Župan iz Veprinca je govoril s cesarjem italijanski, in sicer ga je cesar prej vprašal, kak jezik govori, na kar je rekel, da italijanski. — Zvečer je bila Opatija svečano razsvetljena. Ob 9. se je cesar odpeljal iz Opatije. Mnogi ga je živahno pozdravljala.

Cesar je obiskal tudi nadvojvodo Josipa na Reki, kjer se nahaja bolan.

Trgovinske pogodbe z Italijo. — V konferencah z italijanskim senatorjem Miraglio je avstrijska vlada izjavila, da pri obnavitvi trgovinske pogodbe ne odneha od nastopnih dveh pogojev: 1. za italijanska vina mora biti izključena vsakošna prednost v primeri z drugimi državami; vinsko vprašanje se mora rešiti na tak način, da prepreči uvažanje vina v preveliki množini. — Ustna pogajanja za obnovo trgovinske pogodbe med Avstro-Ogrsko in Italijo se začno sredi meseca maja. Poprej pa se še vrši prvo branje trgovinske pogodbe med Avstro-Ogrsko in Nemčijo.

Slab začetek novega dnevnika. — Dne 1. aprila t. l. je izšla v Lovu prva številka novega poljskega dnevnika „Svobodni svet“, ki je bila radi anarhistične smeri zaplenjena. Redarstvo je potem preiskalo stanovanje urednika Lampera ter ga stavilo pod kljuc.

Najstarejši častnik avstrijske vojske. — V Petervardinu je umrl te dni stotnik Save Jovičić na pragu — 100. leta življenja svojega. Do pred malo dni je hodil še na svoje redne sprehode. Zapustil je dva sina, ki sta že umirovljena majorja.

Državni dolg Evrope. — Vse evropske države imajo 120 milijard dolg. Ta dolg ne bo nikdar izplačan, ker bi vsak človek v Evropi, mali in velik, možki in ženska moral plačati približno 1525 K.

Na Francoskem. — Pred francoskim ministerskim predsednikom Combesom trepetejo vsi klerikalci, prav besni pa so nad njim radi tega, ker si je izvojeval v zadnjih dneh dve zmagi. Prvo zmago je dosegel z novim zakonom, ki določa v bistvu, da na Francoskem noben redovnik in nobena redovnica ne sme poučevati, ne v javnih, ne v zasebnih solah. S tem zakonom je Francija storila velikanski korak na šolskem polju za ureditve načela, da mora biti ves pouk v rokah laikov, ker je to edino jamstvo, da se mladina prav vzgoji. Klerikalci so tudi sedaj napeli vse sile, da preprečijo kongregacijski šolski zakon in iskali celo zaveznikov pri onih svobodomiselnih frakcijah, ki komaj čakajo, da se ministrski fotelji izprazni. Vzlic vsemu naporu klerikalcev in njihovih zaveznikov, je ministarstvo zmagalo in je bil protikongregacijski zakon sprejet. — Combes pa ni imel časa, se te zmage veseliti, že so nasprotniki njegove politike vpričo novo veliko gonjo proti ministrstvu. Lotili so se ministra mornarice, Pelletana, ki s krepko roko iztreblja iz mornarice klerikalne in monarhistične elemente. Nasprotniki ministrstva so provzročili veliko debato zastran mornarice. Combes je izjavil, da je solidaren s Pelletanom, in je zahteval, da mu zbornica izreče zaupanje, sicer da odstopi. In večina se ni dala premotiti in je izrekla Combesovemu ministerstvu popolno zaupanje. Z večino 80 glasov je bila ta zaupnica izrečena in Combes je kot zmagovalec po dvodnevni bitki zapustil parlament.

Vojna med Rusi in Japonci.

Is Port-Arturja.

Dopisnik „ruske brzovajne agenture“ poroča iz Port Arturja: Združena ruska eskadra je zapustila 26. marca pristanišče ter krenila proti otokom Miajao. Mornarji na „Noviku“ so zapazili neki parnik, ki je vlekel kitajsko džunko (ladijo). Torpedovka „Unimateni“ je oddala dva strela, nakar se je parnik vstavil. Bil je to japonski parnik „Hanienmaru“, ki je imel na krovu 10 Japoncev, 11 Kitajcev, razne spise, brzovajke in zemljevide in 2 Whitehead mini. Moztvo parnika je bilo odvedeno na „Novik“. Potem so ladijo pogreznili. „Novik“ in torpedovka sta se na to združila z eskadro, ki se je vrnila v Port Artur.

Poroča se, da je admiral Togo v noči med sredo in četrtkom vnovič poskusil zapreti izhod iz portarturskega pristanišča. Podrobnosti se niso znane. — Ameriski konzul je naznanil podanikom svoje države, da je ameriška vlada priznala upravičenost ruske odredbe glede proklamacije vojnega stanja v Njučvangu. Rusi so že prevzeli vsa oblastva v svojo upravo brez vsakega najmanjšega odpora. Prebivalstvo v mestu in okolici je popolnoma mirno. Čim odplujejo vse tuje ladje, se pristanišče zapre in se ob vходу polože mine. Rusi so že Njučvang kar naj-

bolje utrdili in so pripravljeni na vsak napad. — Rusi so iztirali iz Njučvanga poročevalca „Daily Mail“, ker je poročal nerisnične stvari o vojni.

Nov poskus zapreti Port Artur.

Iz Tokija se poroča v London, da je dala Japonska vlada admiralu Togu 26 parnikov na razpolago, s katerimi bi naj znova v oddelkih po šest branderjev poskusil zapreti izhod iz portarturskega pristanišča. Ako se ta vest uresniči, morajo Japonci smatrati zabarikadiranje Port Arturja za uspešno nadaljevanje svojih vojnih operacij kot „conditio sine qua non“. V tem slučaju morajo biti Rusi v Port Arturju še pripravljeni na ljute sovražne navale.

Japonski cesar na bojišču.

„Standartu“ se poroča iz Sanghaja: Z Japonskega dohajajo vesti, ki z vse resnostjo zatrjujejo, da namerava japonski cesar Mutsuhito v najkrajšem času se odpraviti z glavnim taboriščem na bojišče v severno Korejo. Iz tega se sklepa, da že Japoncem samim gineva pogum in da pride sam cesar na bojišče, da znova ukrepi malodušne v hrabrosti in vztrajnosti

Gorica **Gorica**

Klimatično zdravišče.

Hôtel Südbahn

na Telovadnem trgu, poleg ljudskega vrta. — Hotel prvega reda. — V hotelu in dependanci nad 70 sob in salonov. — Lastna električna razsvetljava. — Električni avtomobil-omnibus k vsem brzovlakom in po potrebi. — Velik park pretežno z eksotičnim rastlinstvom. — Mirna, krasna lega, nič prahu, kakor nalašč za one, ki hočejo prijetno in mirno preživeti nekaj časa v Gorici. — Izborna kuhinja in klet. — V hotelu je obsežna knjižnica.

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najceneje kupevališče nirsboškega in drobnega blaga ter tkanin, preje in ulij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in čevljarje.

Svetinjice. — Rožni venc. — Mašne knjižice.

Šišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi. 2 35-8

Božjast.

Kdor trpi na božjasti, krčih in drugih nervoznih, boleznih, naj zahteva knjižico o teh boleznih. Dobiva se zastoj in franko v priv. Schwann-Apotheke, Frankfurt a. M.

Naznanilo.

Naznanjam slavn. občinstvu v mestu in na deželi da sem otvoril

ZALOGO PIVA

iz pivovarne Sorgendorf grofa Thurn v Pliberku (Koroško).

Pivo je najbolje vrste.

Zaloga se nahaja v Gosposki ulici št. 6.

Ivan Petrič.

Odlikovana kamnoseška delavnica

Ivana Culot

kakor tudi zaloga nagrobnih spomenikov, marmornatih podob, fotografij v porcelani, raznih izdelkov za cerkve itd. se nahaja odslej v

ulici Sv. Antona št. 16

(blizu cerkve)

ne več na Kornu.

Vsakovrstna zanesljiva semena

kakor: domače, lucerne ali nemške in rudeče detelje; velikanske bele rudeče in rumene pese; repno seme; raznih trav in vseh vrst salat se dobivajo po nizkih cenah pri

= Josipu Kordinu v Ljubljani, =
pred Škofijo št. 3.

= Anton Krušič =

trgovca in krojaški mojster

v Gorici, ulica Gius. Verdi št. 33.

naznanja slavn. občinstvu, da je dobil ravnokar **sveže angleško in avstrijsko blago** raznih vrst v veliki izbiri za bližajočo se spomladno sezono.

Enako je dospela ravnokar velika izbira

gotovih oblek in površnikov

za pomladansko sezono.

Za izdelek iz lastnega blaga jamčim.

Kerševani & Čuk

v Gorici

v ulici Riva Castello št. 4 (konec Raštelja.)

Priporočata slavn. občinstvu iz mesta in z dežele

svojo **mehanično delavnico**, zalogo šivalnih strojev in dvokoles iz tovarne „Puch“ ter drugih sistemov.

Sprejemava vsako popravo in rekonstrukcijo bodisi šivalnih strojev, dvokoles, pušk in samokresov.

Vsako popravo, šivalni stroj ali dvokolo jamčiva.

Z ozirom na najino dolgoletno skušnjo, zagotavlja, da so izdelki najine zaloge najboljše vrste in trpežni, ter izvršuje vsako popravo bodisi šivalnih strojev ali dvokoles točno in dovršeno.

Posojujeva tudi dvokolesa.

Fran Obrdank

(prej Jos. Hrovatin)

sodovičar

v Gorici, ulica Torrente h. št. 10.

priporočam svoje sifone in pokalice, katere imam vedno v zalogi po zmerni ceni.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priporočam

prijetna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih,

brskih, dalmatinskih in istarskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerne. Postrežbo posebno.

Zahtevajte

moj ilustrirani cenik z več kakor 500 podobami od ur, zlatih, srebrnih in mizikalnih predmetov, katerega pošilja zastonj in poštnino preplačate

Hanns Konrad,

tvornica ur in eksportna hiša
Markt št. 249. — (Česko).

Gorica * Gorica

Hôtel

„pri zlatem jelenu“

v trgovskem središču nasproti nadškofijski palači. — Sobe za prenočišča po zmernih cenah. — Velik jedilni salon, poleg stekleni salon s teraso. — V poletnem času prijeten vrt z verand. — Sobe za klube, društva, za sklenjene družbe. — Izborna kuhinja. Domača in ptuja vina. Izvirno pilzensko „prazdroj“ pivo.

Predzadnji teden.

Zrebanje nepreklicno

23. aprila 1904.

Glavni dobitek

kron **40.000** kron

Srečke za gorka zatočišča

à 1 Krono

priporočajo

G. Gentili, V. A. Jona, V. Michelstädter & Co., D. Pincherle, menjalnice v Gorici.

Dobitke v blagu se ne izplačajo v gotovini.

Najboljša reklama

za **ilirske testenine** je fakt, da jih slovenske dežele konzumirajo ogromne množine, med tem ko se druge testenine nikakor niso mogle vdomačiti.

Trgovsko-obrtna registrovana zadruga

z neomejenim jamstvom v Gorici.

Hranilne vloge obrestuje po 4 1/2%, — večje stalne, naložene najmanj na jedno leto, po 5%. — Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti. — Rentni davek plačuje zadruga sama.

Posejila daje na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, — proti vknjižbi varščine tudi na 10-letno odplačevanje

Zadružniki vplačujejo za vsak delež po 1 krono na teden, t. j. 260 kron v petih letih. Po zaključku petletja znaša vrednost deleža 300 kron.

Stanje 31. avgusta 1903:

Deleži: a) podpisani K 1.210.300—
b) vplačani 405.188—
Dana posejila 1.631.164—
Vloge 1.203.438—

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z zmanjšujočimi se vplačili.

Vsak član ima po preteku petih let pravico do dividende.

„SLAVIA“

vzajemno zavarovalna banka v Pragi.

Rezervni fond: 25.000.000 K. Izplačane odškodnine in kapitalje: 75.000.000 K.

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države

z vseskozi slovensko-narodno upravo.

Vsa pojasnila daje:

Generalni zastop v Ljubljani, tigar pisarne so v lastnej bančni hiši
Gospodskih ulicah št. 12.

Na prodaj je velika senožet

v obsegu približno 12 oralov, popolnoma arondirana, 1/2 ure oddaljena od Ajdovščine.

Nadaljna pojasnila daje Ant. Poljšak, pos. Zapuže pri Ajdovščini.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar v Gorici na Kornu št. 8.

Priporočam vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporočam se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Veliki požar!

zamore se lahko in naglo pogasiti samo s

Smekalovimi

brizgalnicami

nove sestave, koje od de ae in leve strani vodo vlečejo in mečejo. V vsakem položaju delujoče kretanje brizgalnice nepotrebno!

R. A. Smekal

Zagreb,

skladišče vseh gasilnih predmetov, brizgalnic, cevi, pasov, sekiric, sekalk in gospodarskih strojev.

!! 129 odlikovanj !!